

MICHAEL FRAYN

CZEGO NIE WIDAĆ

Teatr im. Cypriana
Kamila Norwida
w Jeleniej Górze

DYREKTOR NACZELNY Piotr Jędrzejak

...

Sezon 2015/2016

Michael Frayn

CZEGO NIE WIDAĆ

Tłumaczenie - Karol Jakubowicz i Małgorzata Semil

REŻYSERIA - ADAM BIERNACKI

SCENOGRAFIA - JOANNA JAŚKO-SROKA

(Z WYKORZYSTANIEM SCENOGRAFII AUTORSTWA GYÖGYA CSÍKA)

WYSTĘPUJĄ:

BOGUSŁAW KUDŁEK

IWONA LACH

KATINKA MACHÉ /NIEMCY/ (GOŚCINNIE)

ANNA LUDWICKA-MANIA/AGATA MOCZULSKA

KAMIL PRZYSTAŁ (GOŚCINNIE)

ANDRZEJ KEPIŃSKI

MARTA KEDZIORA

ELWIRA HAMERSKA-KIJAŃSKA

BOGUSŁAW SIWKO

PIOTR KONIECZYŃSKI

Asystent reżysera - BOGUSŁAW KUDŁEK

DWIE PRZERWY W SPEKTAKLU

Przedstawienie prowadzi - Małgorzata Własik

Premiera na Dużej Scenie 2 stycznia 2016 r.

(Spektakl przedpremierowy 31 grudnia 2015 r.)

Rozmowa z Danielem Datkunem - montażystą sceny

Jak się robi scenografie?

Cieężko. Trzeba sobie wszystko przemyśleć od początku do końca. I nie chodzi tylko o to żeby to zrobić, ale żeby to było funkcjonalne.

A scenografia do CZEGO NIE WIDAĆ?

Tu się robi wszystko sposobem. Mega sposobem. Bo tu naprawdę niczego nie widać, a musi być coś widać. Bo najważniejszych rzeczy nie mamy. Ale to się wytnie. (śmiejch)

Niemiecka scenografia pasuje do polskiej?

Brakuje nam niemieckich elementów. Właściwie mamy tylko połowę. Tę ładniejszą, bo tej bardziej technicznej, czyli nośnej, nie mamy.

Więc jak sobie z tym poradziliście?

Wykorzystaliśmy rusztowanie z „Romea i Julii”. Po „małych” przeróbkach się udało.

Czy wydarzył się kiedyś u nas jakiś wypadek?

Nawet niedawno. Przy „Don Juanie” tylne drzwiczki spadły jednemu z kolegów na głowę. W ciemności.

Ale żyje?

Ale dekoracja czy chłopak? (śmiejch)

Od jak dawna Pana nie widać w teatrze?

Chyba od 17 lat... Może 18... Nie pamiętam dokładnie od kiedy.

Czy zdarzyły się jakieś spektakularnie trudne do wykonania scenografie?

Wszystkie są super trudne, bo nie ma czym i nie ma jak, a trzeba to zrobić. Nie mamy niczego, a musi być widać. Jak to w teatrze.

Kilka pytań do Adama Biernackiego, reżysera spektaklu

Czego nie widać, Adam?

W teatrze najczęściej widać tylko spektakl, a nie widać tego, co się dzieje po drugiej stronie i dlaczego rzeczy tak naprawdę są takimi, jak widać. W życiu zresztą chyba podobnie - słysząc słowa, widać gesty - więc znowu spektakl - ale nie widać sedna sprawy. Przynajmniej na pierwszy rzut oka. Farsa jako gatunek ma za zadanie podnieść spektakl do kwadratu: o wiele wyraziściej ma być widać to, co widać zazwyczaj. Farsa o farsie, jaką jest "Czego nie widać" nie tylko korzysta z piętra powierzchniowego, ale pokazuje też to właśnie, co najczęściej ukryte. Czyli to, w jakim stopniu życie prywatne przenika rzeczywistość i jak zmienia identycznie brzmiące słowa w zupełnie różne komunikaty. I to, jak często życie prywatne ~~często~~ jest bardziej przerysowane i niewiarygodne niż najbardziej pokrecona teatralna farsa. Mnie często zdarzają się sytuacje, o których można powiedzieć, że gdyby wystawiono je w teatrze, wszyscy skomentowaliby je jako nieprawdopodobne i "przekombinowane". Zresztą chyba każdy takie miewa. I podobnie jest z postaciami naszego spektaklu - ich życie prywatne przenika na scenę i w zasadzie czasami już nie wiadomo, która rzeczywistość jest która.

A co widać?

Pracując nad "Czego nie widać", szybko okazało się, że do farsy w farsie, którą postanowiliśmy zaprezentować widzom, dochodzą równie skomplikowane problemy z jeleniogórskiej rzeczywistości. Zresztą większość "rzeczywistości" teatralnych, w których przyszło mi pracować, ~~często~~ wyglądała podobnie. I te właśnie problemy, śmieszno-straszne, życiowe, codzienne, stały się naszą najwartościowszą warstwą spektaklu. Co mam na myśli? Absolutnie prawdziwe okoliczności powstawania spektaklu, które produkcję w cudowny sposób skomplikowały i dodały szorstkiego uroku.

A to część scenografii dosłownie wyproszona z zaprzyjaźnionego teatru w Zittau, a to niemiecka aktorka, która ani słowa po polsku nie potrafi powiedzieć, a to problemy zdrowotne i konieczność zorganizowania dublerki. Czy wreszcie problemy końca roku budżetowego, kiedy trzeba po prostu kombinować i się "zmieścić", żeby nie zbankrutować. I - o ironio - wszystkie te problemy stały się twórcze i pobudzające kreatywność. Bo przecież tak, co widać, często wygląda praca w teatrze: kij od szczotki ma udawać miecz, a kostiumy wygrzebuje się z magazynu. I jeszcze to jedno, co doprowadza mnie do szewskiej pasji, powszechne w polskiej mentalności: poczucie, że co zagraniczne to lepsze. Staroświeckiej, nieco niemieckiej scenografii nie da się skleić w rozsądną całość z wygrzebanymi z magazynu meblami, a porządne niemieckie kostiumy nie będą miały nic wspólnego z tymi zebranymi przypadkowo "po tanioci" z zasobów teatru. A jednak właśnie tu, na tym styku, zaczyna się prawdziwa zabawa, i opowieść o zwykłych ludziach, po prostu kombinujących, by jak najlepiej wypadło to, w co wierzą i na czym im zależy. My również kombinujemy, pracujemy dzielnie, a teatr pomaga nam jak tylko może. I mam nadzieję, że właśnie ten nasz twórczy wysiłek, i tę najcenniejszą warstwę - prawdę ukrytą w piekielnie śmiesznych dialogach i sytuacjach scenicznych - uda się nam pokazać tak, żeby było ją widać.

Od jak dawna cię nie widać w teatrze?

Nie widać mnie - bo rzeczywiście reżyser to taki zawód, który najczęściej polega na ukrywaniu się - praktycznie od końca studiów w warszawskiej Akademii Teatralnej, czyli od jakichś sześciu lat. Miałem szczęście, żeby "ukrywać się" jako reżyser w bardzo różnorodnych światach teatralnych: w operze, teatrze muzycznym, teatrze dla dzieci i dla dorosłych. Jestem najczęściej człowiekiem od zadań specjalnych i z przyjemnością wchodzę w projekty, które wymagają zdolności wręcz wyczynowych. Pochodzę ze Śląska, na co dzień jestem związany z Warszawą i tam uczę się pokory, pracując z młodzieżą w Ognisku Teatralnym "U Machulskich" i studentami Szkoły Aktorskiej Haliny i Jana Machulskich. c.d. ->

RAPORT

Z przebiegu próby (sztuki) *CZEGO NIE WIDAC* Nr.....
 Rodzaj *Aktse* Akt *I* Data *2 XII 2015 r.*
 Od godz. *10⁰⁰* do godz. *14⁰⁰*
 Reżyser sztuki *Adam Biernacki*
premiera we Dziej Scen 2 stycznia 2016 r.

Te doświadczenia wielokrotnie pomogły mi w pracy m.in. ~~pracy~~ w teatrach w Warszawie, Toruniu, Białymstoku, Łodzi, a nawet w Stambule. Najogólniej rzecz ujmując: robię bardzo różne rzeczy w bardzo różnych miejscach, ostatnio przygotowując interaktywny spektakl "Emocjałki" w białostockim Teatrze Dramatycznym, czy monodram "Mężczyzna sukcesu" w Birmingham.

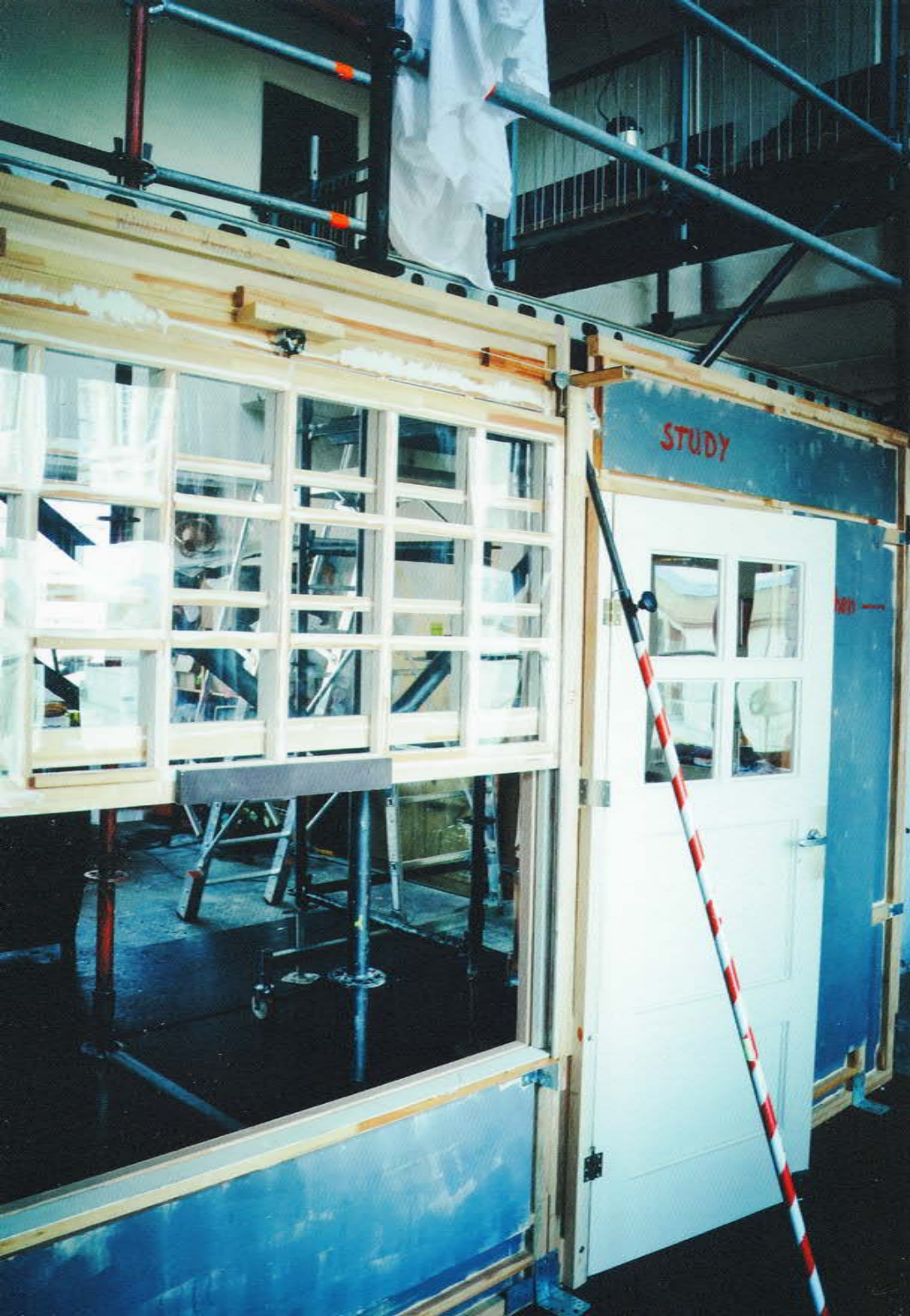
Myślę, że jeśli kogoś naprawdę zainteresuje, gdzie się ukrywam, najlepiej będzie, jeśli wejdzie na moją stronę www.adam-biernacki.pl. Tam w miarę regularnie umieszczam "dowody zbrodni", które popełniam.

Zapraszam serdecznie!

Zespół aktorski		Zespoły inne	
Obecni	Nieobecni	Obecni	Nieobecni
Bogusław Kudtek		Joanna Jasło-Socha (Scenografia z wyhon. słowem scenografii Cydygje (siła, kostiumy))	Michael Fraign (entor)
Iwona Lech			Margareta Semil & Kord Johansson (Humorzeant)
Katinka Maché (gościwie - Niemcy)			
Annie Ludwika-Moné			
Agata Maczulskie			
Kennet Krystel (gościwie)			
Andrzej Kępiński	Spóźnieni		
Marta Kępińska			
Elwira Adamaska-Kępińska			
Bogusław Siwicki			
Prof. Koniecznyński			
Sufler... <i>Margareta Wiatku</i>		Brygadier.....	
Doangazowani statyści:			
Uwagi o przebiegu próby:			

..... *Kudtek-Biernacki*
Asystent reżysera

..... *Biernacki-Kudtek*
Reżyser

Michael Frayn

Urodził się w Londynie w 1933 r. Studiował filozofię w Cambridge. W latach 1957–1963 był felietonistą i reporterem dziennika The Guardian. Od 1963 roku pisywał stałe felietony i reportaże z całego świata dla Observera. Od połowy lat 60-tych publikował powieści i książki o tematyce filozoficznej, m.in. „The Tin Men” 1965, „The Russian Interpreter” 1966; „Towards the End of the Morning” 1967; „A Very Private Life” 1968; „Sweet Dreams” 1973.

Jest laureatem wielu nagród, wśród nich: Somerseta Maughama 1961, Howthorden 1967 i National Press Award – nagrody wydawców prasy – 1970 r. W sumie napisał dziewięć powieści, z których ostatnia, „Na oslep”, doczekała się w 1999 roku nominacji do Booker Prize, Whitbread Novel Prize i James Tait, stając się jednym z najbardziej znaczących dokonań literatury angielskiej ostatnich lat.

Dramaturgią zajął się w końcu lat 60-tych, pisząc najpierw dla telewizji – „Jamie” 1968, „Birthday” 1969. W teatrze zadebiutował w 1970 roku: Garrick Theatre wystawił wówczas jego cztery jednoaktówki pod wspólnym tytułem „The Two of Us”. Wkrótce powstały kolejne sztuki „The Sandboy” 1970, „Alphabetical Order” 1975 – komedia roku wg dziennikarzy Evening Standar, „Osłe lata” 1976 – wystawiane w Globe Theatre i wyróżnione nagrodą Stowarzyszenia Teatrów West Endu, Liberty Hall 1980. „Make and Breake” 1980 – kolejny tytuł komedii roku, „Czego nie widać” 1982, „Benefaktors” 1985.

Jego ostatnio wydane książki to „Stage Directions. Writing on Theatre 1970–2008” oraz „Travels with a Typewriter”. W 2010 roku wydał również wspomnienia „My Father's Fortune: A Life”, które zostały nominowane do Costa Biography Award oraz nagrodzone PEN/Ackerley Prize.

Frayn jest również tłumaczem, głównie literatury rosyjskiej. Przełożył „Wiśniowy sad”, „Trzy siostry”, „Mewę” i „Wujaszka Wanię” Czechowa oraz eseje Lwa Tołstoja. Fascynacja Czechowem zaowocowała powstaniem dramatu opartego na motywach Płatonowa, zatytułowanego „Wild Honey”.

O komediach Frayna pisano, że cechuje je rzadka umiejętność łączenia wysokiego lotu komedii i wyrafinowanej farsy. Należy do najwyższej cenionych współczesnych autorów komedii angielskiej.

Adam Biernacki

Absolwent kulturoznawstwa Uniwersytetu Śląskiego i Wydziału Reżyserii warszawskiej Akademii Teatralnej.

Wyreżyserował spektakle dramatyczne, muzyczne i operowe w Polsce (m.in. w: Warszawskiej Operze Kameralnej, Teatrze Polonia, Teatrze Syrena, Teatrze Polskim w Warszawie, Teatrze Kamienica, Teatrze Studio, Teatrze Wielkim - Operze Narodowej, Teatrze im. W. Horzycy w Toruniu, Teatrze Dramatycznym im. A. Węgierki w Białymstoku, Teatrze Nowym w Łodzi) oraz za granicą (Wielka Brytania, Turcja). Współpracował m.in. z takimi artystami jak Krystyna Janda, Ewa Błaszczyk czy Krystyna Tkacz.

Jego spektakle otrzymały nagrody podczas festiwali teatralnych. Jest autorem scenariuszy spektakli i seriali telewizyjnych. Tłumaczy teksty poetyckie i dramatyczne z języka angielskiego i niemieckiego. Jest sekretarzem generalnym Polskiego Ośrodka Międzynarodowego Stowarzyszenia Teatrów dla Dzieci i Młodzieży ASSITEJ, z którym od lat jest związany jako instruktor teatralny i wykładowca w Ognisku Teatralnym "U Machulskich" i Szkole Aktorskiej Haliny i Jana Machulskich.

Prowadził międzynarodowe warsztaty teatralne m.in. w Hiszpanii i Turcji (tam koordynował projekt i reżyserował tureckojęzyczny spektakl "Herszek", dotowany przez MKiDN).

Jest kompozytorem hejnału Katowic.

Joanna Jaśko-Sroka

Scenografka, historyk.

Ukończyła historię na Uniwersytecie Jagiellońskim i scenografię na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Laureatka nagrody Złota Maska za kostiumy do spektaklu "Opowieści z Narnii" (2015) w opolskim Teatrze im. J. Kochanowskiego. Autorka scenografii i kostiumów do kilkudziesięciu przedstawień teatralnych realizowanych między innymi na deskach Teatru Starego w Krakowie, Teatrów Nowego, Powszechnego i Wielkiego w Łodzi, Teatru Nowego w Słupsku, Teatru KTO w Krakowie, Teatru Polskiego w Warszawie, Teatru im. W. Horzycy w Toruniu, czy Teatru im. S. Jaracza w Olsztynie. Współpracowała z Jerzym Zoniem, Jerzym Stuhrem, Krzysztofem Globiszem, Krzysztofem Zalewskim, Bartoszem Zaczykiewiczem, Julią Pawłowską, Stanisławem Miedziewskim, Markiem Pacułą, Ewą Rysową, Adamem Biernackim. Jest autorką scenografii i kostiumów do przedstawień teatru ulicznego: "Ślepcy", "Ziemia obiecana" w reż. J. Zonia i widowisk plenerowych, m. in. 25-lecie Solidarności w Gdańsku i Nowej Hucie, Noce Poezji w Krakowie w latach 2011-2013. Stworzyła scenografię i kostiumy do spektaklu "Operacja opera" w reżyserii J. Zonia, wystawianego na deskach Opery Krakowskiej i Opery Narodowej w Oslo. Jest autorką kostiumów i scenografii dla teatrów tańca: Joe Altera, Teatru Tańca DF oraz spektakli teatru telewizji: "Maestro" w reż. K. Globisza, "Szkoła Żon" w reżyserii J. Stuhra, a także filmu: "Tala od różańca" w reż. S. Rogowskiego.

Joanna Jaśko-Sroka jest autorką scenariusza filmowego i projektów plastycznych do tekstu wg. L. Kołakowskiego pt. "Jak Gyom został starszym Panem", zamówionego przez Polską Agencję Scenariuszową. Uczestniczka wystaw indywidualnych i zbiorowych prezentowanych m. in. w Krakowie, Warszawie i Katowicach.

DZIĘKUJEMY NINIEJSZYM PARTNEROM ZA POMOC W REALIZACJI PRZEDSTAWIENIA:

Jelenia Plast

Skup Surowców Wtórnych
Lesław Łabiński

Patroni medialni:

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego

OPRACOWANIE I REDAKCJA PROGRAMU: Zuzanna Bućko, Szymon Bogacz
GRAFIKA/SKŁAD: BROCKI (sinbrostudio.com)
Na okładce plakat Joanny Jaśko-Sroki

ZASTĘPCA DYREKTORA Ryszard Pałac; KIEROWNIK LITERACKI Szymon Bogacz; DRAMATURG Zuzanna Bućko; KIEROWNIK TECHNICZNY Wiesław Rymarowicz; MONTAŻYŚCI Aleksander Datkun, Daniel Datkun, Michał Dudek, Andrzej Zapała, Łukasz Zawada; REKWIZYTOR Łukasz Dudek; REALIZATOR ŚWIATŁA Mieczysław Oleksyk, Michał Januszkiewicz; REALIZATOR DŹWIĘKU Krystian Kobus, Piotr Gmerek; GARDEROBIANE Renata Hanusz, Jadwiga Kotowska; PRACOWNIA FRYZJERSKA Małgorzata Spanier, PRACOWNIA PLASTYCZNA Ewa Chorażyczewska

DZIAŁ MARKETINGU I ORGANIZACJI PRACY ARTYSTYCZNEJ Anna Szlaga, Marta Pasiawska, Małgorzata Popek, Bernarda Topolewska, Mariusz Cisowski

W REPERTUARZE: „Don Juan” reż. Michał Kotański, „Miedzianka.” reż. Łukasz Fijał, „Samobójca?” reż. Krzysztof Rekowski, „Autobus” reż. Julia Mark, „Alicja w Krainie Dziwów” reż. Paweł Aigner, „Łódeczka” reż. Alicja Morawska - Rubczak, „Koniec Świata w Deer's Hill City” reż. Jakub Krofta, „Pierścien Wielkiej Damy” reż. Piotr Jędrzejak, „Mąż mojej żony” reż. Henryk Adamek (Scena Inicjatyw Aktorskich), „Karskiego Historia Nieprawdziwa” reż. Julia Mark (Scena Inicjatyw Aktorskich), „Miłość i polityka” reż. Paweł Paszta, „Akt przerywany” reż. Rolf Alme, „Wyprawa czarownic” reż. Judyta Berłowska, „Nadobnisie i koczkodany, czyli Zielona pigułka” reż. Pia Partum, „Zimowa opowieść” reż. Aleksandra Popławska i Marek Kalita, „Każdemu Everest” reż. Piotr Jędrzejak, „Audiencja III czyli Raj Eskimosów” reż. Wojciech Ziemiański

BILETY, REZERWACJE, INFORMACJE:

Tel: 75 64 28 130, 131 e-mail: widownia@teatrnorwida.pl
75 64 28 120 (kasa)

BILETY ONLINE na Tiketto.pl

Kasa teatru czynna od poniedziałku do piątku w godzinach 8:00 - 16:00
oraz na godzinę przed spektaklem.

W przygotowaniu:

Angélica Liddell - „Rok Ryszarda”

W ramach Sceny Inicjatyw Aktorskich

Reżyseria - Joanna Zdrada

Premiera na Scenie Studyjnej 30 stycznia 2016 r.

www.teatrnorwida.pl